

Перший день:

«Де ти», – пишу

«Вдома», – відповідає вона

Другий день:

«Як ти», – пишу

«Страшно», – відповідає вона

Третій день:

«Виїзди», – пишу

Надсилає мені

селфі з коридора.

Четвертий день:

«Ти виїхала», – пишу

«Не хочу», – відповідає вона

П'ятий день:

«Як ти», – пишу

«Тут», – відповідає вона

Шостий день :

«Ідь вже», – пишу

«Не можу», – відповідає вона

ти піднімаєш голову
наводиш погляд на хмари
ніхто не чує
як трясеться чужа зброя
заготовлена на тебе
ніхто не чує

як хитається міст
як проминає час
єдиний в якому
можемо говорити
тепер

6

Але я – не всі.

108

Купити книгу на сайті [>>>](#)

Сьомий день:

«Де ти», – пишу

Повідомлення не доставляється.

Восьмий день:

я дивлюсь

на її селфі з коридора,

сидить на підлозі,

тримає на руках доньку,

тримає лікоть на подушці,

годує доньку –

рожева флісова кофта –

на ній,

жовта флісова кофта –

на доньці,

вони всміхаються.

«Чого ж ти боса?» – думаю я

Дев'ятий день:

«Ми виїхали», – пише вона

«Де ти», – пише вона.

• • •

сміємося і співаємо

ти місиш тісто

на прісне й солодке

потім

ми зробимо з цього життя

вродить чорна черешня

чорна мов жінка

якій треба добігти до метро

добігти й донести

котів собак дітей і улюблені чашки

потім

ми зробимо з цього життя

затишок спокій
смачний сніданок
літо в степу
стане крихким
стане силучим
коні вершники
буря на морі
вербна неділя
все зміниться
місто Одеса
і вид на нього
Паризький пейзаж
хати на заході сонця
і берег річки

...
сонце зникне
за горизонтом
і коли твої очі
звикнуть
до помаранчевого
й червоного
ти навпомацки
облупиш
відчистиш
відмисш

і не впізнаєш
те що завжди
було тільки твоє